

Uvedkommende, der med Skydevaaben eller Sagthund findes paa anden Mand's Grund „udenfor offentlige Beie“, har Udvalget været enigt om her at gjenoptage det Udtryk, der bruges i Forordningen af 1840 § 30, nemlig „almindelige Beie“. Vi tro, at det er et heldigere Udtryk, at det bedre betegner, hvad man vil sige, nemlig Beie, hvor Alle og Enhver kan komme, hvilket jo meget godt kan være Tilfældet, fordi en Bei ikke er optagen blandt de offentlige Beie. Slutningen af § 16 er optagen efter Forordningen af 1840 § 17 og giver ikke Anledning til nogen videre Bemærkning. Med Hensyn til § 17 skal jeg kun bemærke, at Udvalget har bestræbt sig for at gjøre Regelen om Straf for egentlig ulovlig Sagt saa tydelig som muligt, hvad der ingenlunde kan siges at være Tilfældet efter den nugældende Ret. Efter denne kan det nemlig vistnok anses for tvivlsomt, hvad man forstaar ved at jage eller „ulovlig Sagt“, om det er nødvendigt, at der skal være fældet Noget, eller om det ikke maa være tilstrækkeligt, at der er sludt efter Noget. Det Sidste har Udvalget været enigt om at antage, og det har derfor anset det for rigtigt udtrykkeligt at optage det i denne Paragraf. Den almindelige Mulkt for ulovlig Sagt fra 5—50 Rd. er den, som nu er gjældende, og de Mulktbestemmelser, der findes i Slutningen af § 17, og som ere betydelige Nedsættelser af de nugældende, ere de samme, der findes i Landstingets Lovforslag § 1. I § 18 har Udvalget foreslaaet en ny Bestemmelse, der skulde give Regler for, hvorvidt Børn i en Alder af 10—15 Aar kunne straffes for Overtrædelser af Sagtlovgivningen. Som bekendt savner Lovgivningen for Tiden en udtrykkelig Regel derfor, og det kan derfor vistnok i alt Fald anses for overmaade tvivlsomt, om Børn for Tiden kunne straffes for den Art Forseelser. Dog skal jeg bemærke, at der i Skovforordningen af 13de April 1781 og i Beianordningen af 13de December 1793, altsaa i Love, der staa Sagtlovgivningen ikke saa fjernt, findes Bestemmelser om, at Børn i denne Alder kunne straffes; men meget tvivlsomt maa det desuagtet dog vistnok anses for at være, om Børn hidtil have kunnet straffes

for Sagtovertrædelser, og Udvalget har derfor fundet, at der er Anledning til at give en Bestemmelse herom, saameget mere som det netop ofte er Dreng, der føre den mest blodige Krig imod de fredede Dyr, navnlig imod Fugle. Det er en Selvfølge, at man har ønsket at bringe disse Straffebestemmelser saa vidt muligt i Harmoni med det, der er vedtaget i Loven om Politiet udenfor Kjøbenhavn, og de Herrer ville ogsaa se, at der her i § 18 er stet en udtrykkelig Henvisning til det, som der er vedtaget. At Børn ikke bør straffes for den Art Forseelser, naar de begaas med Forældrenes Vidende og Minde, maa anses for en Selvfølge, men Udvalget har dog ment, at det ikke var overflødigt udtrykkeligt at udtale dette. I § 19 har Udvalget tilladt sig at foreslaa en ikke ganske væsentlig Forandring i den nu gjældende Ret, nemlig i Reglerne for Paatale af Sagtforseelse. Som bekendt ere for Tiden Sagtforseelser i Almindelighed Gjenstand for privat Paatale, men der er dog allerede ved Loven af 30te Januar 1861 gjort et Skridt henimod offentlig Paatale af denne Slags Forseelser, idet der er fastsat offentlig Forsøgning i Anledning af Overtrædelser af de i den nævnte Lov indeholdte Forbud. Lovforslaget, som det foreligger, gaar videre og foreslaar at gjøre offentlig Paatale til Regel for Overtrædelser af alle Fredningsbestemmelser, altsaa ogsaa for de i Lovforslagets § 2 nævnte Fredningsbestemmelser, samt endvidere at udvide Reglen til Overtrædelser af Forbudet i § 4 om Kjøb og Salg af Wildt i Fredningstiden. Udvalget tror nu, at man uden Betænkelse kan gaa endnu videre, og at man som almindelig Regel godt kan opstille, at alle Overtrædelser af Sagtlovgivningen bør være Gjenstand for offentlig Forsøgning. Man finder, at det ikke er noget ubilligt Krav, som den Private stiller til det Offentlige, naar han forlanger det Offentliges Bestyttelse mod den Slags Fredsforstyrrelser, som meget ofte ere i Følge med og et Særkjende for Sagtovertrædelser. Det er jo en Kjendsgjerning, at saaledes som Forholdene nu ere, ville de Allerfleste nødig indlade sig paa en Sag i Anledning af Overtrædelser af Sagtlovgivningen; de have